

Nr 310.

Av herr **Petrén**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående omorganisation av gymnastiska centralinstitutet.*

Utan att i övrigt ingå på det i proposition nr 157 framlagda förslaget till omorganisation av gymnastiska centralinstitutet vill jag här nedan framföra vissa synpunkter på utbildningstidens längd å sjukgymnastlinjen.

Utbildningstiden för sjukgymnaster har föreslagits till 3 terminer. Därvid synes mindre hava tagits hänsyn till den tid, som erfordras för att uppnå en fullgod sjukgymnastisk utbildning, än till möjligheten att på kortaste tid bereda vissa gymnastiklärare tillfälle till biförtjänster. Detta framgår tydligt av de allmänna synpunkter som anförts å sid. 14 i ovannämnda proposition, där det heter: »En begränsning av sjukgymnastutbildningen till ett och ett halvt år medförde bland annat den fördelen, att möjlighet därigenom bereddes till genomgåendet av bägge linjerna på kortare tid än fyra år. Då det främsta och mest vägande skälet för en så kort utbildningstid varit önskvärdheten att bereda vissa gymnastiklärare bättre utkomstmöjligheter hade direktionen med avseende på dem planlagt undervisningen så, att en gymnastiklärare efter avlagd examen kunde ingå på sjukgymnastlinjen och därvid få en avkortning av lärotiden om två månader».

I fråga om undervisningen å sjukgymnastlinjen anser jag i likhet med karolinska institutets lärarkollegium, en betydlig utökning av timantalet i fysiologi, anatomi och sjukgymnastikens praktik nödvändig. Anmärkningsvärt är att för ämnet allmän sjukgymnastik endast anslagits 48 timmar. 1931 års sakkunniga hade härtill anslagit 294 timmar och ansett detta ämne som ett av de viktigaste å sjukgymnastlinjen.

På dessa till allmän sjukgymnastik föreslagna 48 timmar skola eleverna ej endast bibringas de olika massagehandgreppen utan även ett vidlyftigt rörelseförråd, rörelsers olika tillämpning vid skilda sjukdomar och symptom, fysikaliska behandlingsformer m. m.

Möjligen grundar sig denna nedskärning av timantalet i allmän sjukgymnastik på en jämförelse mellan medicine kandidaters undervisning i sjukgymnastik (omfattande omkring 20 timmar) och den sjukgymnastiska utbildning, som fordras för legitimation. Den förnas uppgift är att delgiva medicine kandidaterna en uppfattning av denna terapiforms värde. De legitimerade sjukgymnasterna skola däremot utbildas till att utöva denna terapiform. På grund härav bör ojämförligt längre tid anslås åt centralinstitutets elever i ämnet *allmän sjukgymnastik*.

Att förslaget ej upptagit någon klinisk utbildning för sjukgymnastkursen är så mycket mer anmärkningsvärt som 1931 års riksdag förklarar att »den sjukgymnastiska utbildningen intimt borde anknytas till *klinisk* och poliklinisk tjänstgöring vid en större sjukvårdsanstalt». Till detta riksdagens uttalande har i den framlagda propositionen ingen hänsyn tagits i vad det berör en *klinisk* undervisning för sjukgymnaster. Det förefaller alldeles oantagbart att dessa elever aldrig under utbildningstiden skulle bli undervisade i att behandla sängliggande patienter, vilka väl i allmänhet erfordra större omsorg och försiktighet än de patienter, som behandlas polikliniskt. Sjukgymnaster, som ej under sakkunniga läkares och instruktionsgymnasters ledning erhållit klinisk undervisning, kunna ej anses hava bibringats en sådan utbildning, som allmänheten har rättighet att kräva. Staten har dessutom ett ej ringa ekonomiskt intresse att bevaka, när det gäller sjukgymnastutbildningen. Staten bestrider ju årligen dels å allmänna sjukvårdsinrättningar, dels genom riks försäkringsanstalten ej så ringa kostnader för denna sjukvårdsform. Inom en snar framtid komma dessa kostnader att i avsevärd grad ytterligare ökas genom den antagna sjukförsäkringslagens ikraftträdande. Allmänt anses att ju bättre utbildade sjukvårdare ett sjukvårdsväsen äger desto billigare blir sjukvården. För en *klinisk utbildning* — för centralinstitutets elever på sjukgymnastlinjen — bör således ett tillräckligt timantal anslås.

Ett ämne som även saknas på sjukgymnasternas timplan är ämnet *psykologi*. Detta ämne är av stor betydelse för alla de som handhava sjuka.

För att ovannämnda krav skola kunna förverkligas anser jag en utbildningstid av två år nödvändig.

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i händelse av bifall till i propositionen nr 157 föreslagen omorganisation av gymnastiska centralinstitutet måtte besluta att utbildningstiden å sjukgymnastlinjen skall omfatta två år.

Stockholm den 9 mars 1934.

Alfred Petré.